

1. **DZIELCA** (5) *sb m*

dzielca (3), **dzilca** (2); *dzielca Mącz, HistLan, SarnStat; dzilca ZapWar* (2).

e pochylone, a jasne.

sg N dzielca (1). *♦ I dzilcą* (1). *♦ pl A dzilce* (1). *♦ I dzielcami* (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVII w.

Człowiek, który coś dzieli, w szczególności wykonawca testamentu, ten, który przeprowadza podział majątku lub uczestniczy przy tym w charakterze świadka; divisor Mącz, Cn; discriminator, distributor, partitor, tributor Cn (5) : Iako mnye sz Brathyem szczasnym thy dzaly [...] doszthaly szya dzyalem vycznym nyaczo dzylcze mam *ZapWar 1516 nr 2123*; Divisor, Dzielnik/ Dzielcá/ Podzielnik. *Mącz 91b*.

dzielca czego (2): Yako ya Byl thego dzylcza kyedy sza Stanyslaw Bernyathowycz Stanislavyem gy Szczesnym dzelyly *ZapWar 1516 nr 2123*; Abyście po śmierci mey raczyli być łami/ Tego co zořtáwuię wiernemi dzielcámi. *HistLan E2v*.

Szeregi: »dzielca abo jednacz« (1): A iefliby [...] ieden z dźiału wźiał rolą álbo śiedliřko [...] á drugiby wźiał [część] wiewřzą ále podleyřzą/ á toby zapisem między łobą ábo dźielcámi/ ábo iednaczámi/ y zakładem vmocnili *SarnStat 1165*.

[»sędzia abo dzielca« : Któż mię pořtawił łędziem abo dzielcą nad wami? [*iudicem aut divisorem super vos?*] *MurzNT Luc 12/14 (Linde)*.]

Synonimy: jednacz, pořrednik, rozjemca.

Cf DZIELCZY, 1. DZIELNIK, PODZIELNIK